

romboltak, gyilkoltak, kardélre hányták a város lakosait. Az északi kapun át halálfélelemtől űzve menekültek, rajzottak ki azok, akik túléltek az öldöklést (egyres forrasok mintegy 30.000-re becsulik számukat), míg mögöttük pokolként lángolt a felgyújtott város. Ők a mi őseink, tőlük származtak a később Erdélybe költöző örmények.

ANI elpusztult. Végleg egy évszázaddal később földrengés végzett vele; még az is romba dőlt, ami a tatárjáráskor megmaradt. Azóta ANI halott romváros. Ma kísérteties csend uralja, helyét már a térképek sem jelzik... A kutatókon kívül már csak mi emlékezünk a hajdani fővárosra, ANI-ból elmenekült örmény őseinkre. Mi, ma is élő leszármazottak. A menekülők ideiglenesen a Kaukázusban telepedtek meg. Ez volt "a népek hegye". A kipsák tatárok miatt itt sem éltek békességben. Egy évszázad múltán pedig újabb mongol hullám indult Ázsiából nyugat felé és az örményeket ismét tovább kergették - sodorták.

Ezúttal a Krím-félszigetig jutottak, amely a Genovai Köztársaság fennhatósága alatt állott. Itt szívesen fogadták az ugyancsak keresztény örményeket, akik rövid idő alatt bebizonyították, hogy szorgalmas nép: letelepedésük után falvakat, városokat alapítottak, fejlesztettek. Kaffa városát (ez az ősi Theodoszia, a mai Feodoszia) körfallal, erődítésekkel látták el.

Ezek után a genovaiak rájuk bízta a Krím-félsziget védelmét, s ők jó ideig eleget is tettek ennek a várakozásnak.

(folytatjuk)

Ítélet és dicséret

A legújabb, magyarországi szereposztás szerint az állampolgár elkövet, a bíróság íté. Függetlenül.

Nem szoktam írni, felszólalni. Most kénytelen vagyok reagálni, mert személyemben is érintett vagyok.

Tájékoztatásul az előzmények: dr. Issekutz Sarolta (a feleségem) 1998-ban pert indított az Országos Örmény Önkormányzat ellen személyiségi jogai megsértése, jóhírneve sérelme miatt, mert az OÖÖ törvénytelen módon, alaptalan vádakkal kizárta tagjai sorából, valamint 1998 májusában egy 12 oldalas Országos Örmény Hírlevélben - az Ararát mellékleteként - súlyos, becsületsértő, rágalmazó írásokat jelentetett meg, amelyekben bűncselekmények elkövetésével vádolták őt és engem. Az I. fokú ítélet a keresetet elutasította. Azaz, a bíróság úgy vélte: dr. Issekutz Sarolta személyiségi joga és jóhírneve nem sérült. A perben feleségem semminemű bizonyítást nem folytatott, hiszen a perrendtartás szerint a vádak valódiságát a vádlónak kell bizonyítania. A tárgyalás során az OÖÖ tanúként felvonultatta ugyanazokat a személyeket, akik rágalmazták. Ők megismételték a korábbi vádakot. A tárgyalás során semmilyen valóságos bizonyítékot fel nem hoztak, tényleges tanút nem idéztek.

Az elsőfokú (nem jogerős) ítéletet az Ararát c. lap teljes terjedelmében lehozta, az EÖGYKE-Füzetek ezt nem tette meg, mert az ítéletet a Magyar Köztársaság független bírósága szégyenfoltjának tekintjük.

Nem jogerős, amit írok. Csakhogy - ezt állítják - a "saját cégembe" önkormányzati pénzeket pumpáltam át. Hogy volt-e valaha érdekeltségem a DILOG Kft-ben, ahová "átpumpáltam"? Egyáltalán, pumpáltam-e? Ez a Magyar Köztársaság Bíróságát nem izgatja.

A Magyar Köztársaság Bírósága függetlenül íté, hiszen a kutya ugat, a karaván meg halad... "Elhangzott a szó, szól az induló..."

Magyarországon a legjobb, ezek szerint üzlet a rosszhiszeműség; elég, ha Ikszfalvi Kisfiú leckeként felmond egy listát - senki nem kérdezi többé, igazat mondott-e a lista felmondásakor Hallottuk a bemártott neveket és azzal kész. Akinek a neve elhangzott, az disznó.

A gyanúnak nálunk nem árnya van, hanem bizonyító ereje! Akire rávetül, az aztán szedje össze magát. A harmadik köztársaság igazságszolgáltatása - úgy látszik - szellemében, logikájában (akaratlanul is?) kádárjánosi.

Átvilágítjuk a világot, s kiskapuzunk. Hogy közben egy egész ország, s annak emberi közössége megy kálóba?

No, ezt majd (valamikor, valakik, utánunk) elszámolják, mi egyelőre s országszerte csak mocskolódjunk. Most az a lényeges, hogy ha valaki tisztességes munkát végzett (példának okáért: több lehetséges közül a méltányos áron kínált, távlatosabb, értelmesebb ajánlatot választotta), akkor köpjünk egyet: az ő unokahúga volt-e a portás annál a vállalkozásnál, amelyet ő ajánlott?

Ha mégsem? Nem baj, az odaköppött pecsét rajta marad.

Eleddig naivan hittem, hogy ha vádolnak valamivel, akkor fel is jelentenek. (Hiszen: **van**, mivel vádoljanak.) Végre megértettem: nem hülyék ezek, hogy fárasszák magukat a hamis vád bizonyításával. Rohadtul nehéz nemlétező dolgot bizonyítani.

Ki kell várni, amíg a megrágalmazott, üzött vad felhördül: állj, hazugság, kikérem magamnak, a jó hírnévhez való, alkotmányos, emberi jogomat sértették, és... és...

És? Megsértették. Igen. És várják, hogy elszakadjon a cérna.

Feleségemnél, dr. Issekutz Saroltánál "elszakadt" és ő bírósághoz fordult. Nem azért, hogy állítsák vissza **törvénytelenül** megvont képviselői státuszát, hanem, mert "személyiségi jogait sértő" rágalommal illették. Nyilvánosan.

Megszületett az ítélet.

ÉN, törvényszéki ítéleteljárás, végre megnyugodhatom. Az ítéletben ugyanis a Magyar Köztársaság Bírósága megállapítja, hogy *"A bíróságnak nem feladata az, hogy eldöntse, hogy a meghallgatott tanúban a felperesről kialakult vélemény, a felperes személyének megítélése milyen valóságtartalommal bír."*

Vége világos beszéd, amelyet A.A. lapja, az A. büszkén idézhet. Az ítélet indoklásaként a bírósági jegyzőkönyvben szereplő összes mocskolódást pedig - ezúttal korántsem mocskolódásként, csupán a Magyar Köztársaság jogrendjének nagyobb dicsőségére - az említett "három-A" a törvény által védve megismételheti. Meg is ismétli. Naná, egy ilyen ziccet nem hagy ki. Ennyiben az A.A. lapja, az A. korszerűbb ennél a "Füzetek"-nél, melyet éppen olvas, Kedves Olvasó.

Ismét elolvashatja, hogy piszkos vagyok én s méginkább az asszony. Mindez immár **(jogerőtlenül)** "bizonyítva van". Hol "van" bizonyítva? Nehogy már ilyesmit tessék kérdezni! A tárgyalás során a tanúk ismétlik ugyanazokat a mocskolódásokat, amelyek egyszer már - tőlük leírva - megjelentek az említett, korábbi Ararát-különszámban...

"A Bíróságnak nem feladata megvizsgálni, igaz-e, amit mondtak", csak az a feladata, hogy megvizsgálja, mondták-e? Ha mocskolódtak, hát annyi... Lehet, hogy tanúknak és Bíróságnak egyaránt nyelvi nehézségeik vannak? Nem tisztázták, hogy a "vélemény" és a "rágalmazás" mégsem ugyanazt jelenti? Sarolta - állítólag - nyilvánosan, szörnyű dolgokat jelentett ki egy szamosújvári találkozón. Ott ugyan több mint 200 ember volt jelen, és az említett **egyáltalán nem szólalt fel** - de ez nem lényeges. A lényeges az, hogy a piszkolódás elhangzott.

"Mi a vád bizonyítéka?" "Az, hogy vádolnak."

A vád legőszintébb tanúja, dr. Moldován Kristóf kijelentette: nem vett részt azon az ominózus, testületi ülésen Debrecenben, ahol dr. Issekutz Saroltát kizárták, mert éppen külföldön, Szamosújváron tartózkodott. Az OÖÖ erre a Magyar Köztársaság Bírósága előtt más tanukkal "bizonyította", hogy dr. Moldován Kristóf valójában ott volt, csak - lévén vénember - nem emlékszik jól. (Hoppá! - mondják erre ma, budapestiesen: az egyik tanú bizonyítja a másik tanú alkalmatlanságát?)

Nem fontos. Megnyugszom: igazságos és körültekintő a bíróság ítélete. Mondhatni: független.

Hiszen nem befolyásolja semmi. A tények sem.

Naponta látom, olvasom, hogyan vádolják egymást a politikusok, a nem politikusok, a művészek, a gazdák és a gazdátlanok, a közalkalmazottak és a köz által nem alkalmazottak.

Az ember képes gondolatban megvergetni egyik vagy másik vállát: „milyen bátor, leleplezi X-t meg Y-t, nyilvánosságra hozza ezt, meg azt”!

Azt hisszük, hogyha valaki a nyilvánosság előtt azt állítja egy másikról, hogy elsikkasztott egy milliót, az igaz... (Hiszen ki vállalná - gondoljuk -, hogy a bíróság a hamis állítást számon kéri. Egy **jogállamban minden embert** véd a jog a valótlan állításokkal szemben.)

Vagy mégsem ?

Saját bőrömmön tapasztalom, hogy valami összekavarodott.

Hol a hiba? A törvényben? A törvény alkalmazóiban? Mindkettőben...?

Ez így nem jó !

A Magyar Köztársaság Bírósága, a független bíróság mindentől függetlenül ítélt. Az ítélet független a tanuk állításának valóságtartalmától is, mert „az igazságtartalmat nem kell vizsgálnia”. Vagyis: a közéletben a vádaskodást jelenleg úgy hívják, hogy "véleménynyilvánítás". És a szabad vélemény-nyilvánítás: jog.

Mi következhet ezután?

Bármi? Nyugodtan leköphető bárki, aki a közéletben tevékenykedik, a közért tesz? Hiszen "megvan" a recept, a Bíróság írta le... Ezután (következmények nélkül!) leköphető akár a Bíróság elnöke is...(Persze, "a valóságtartalom vizsgálata" nélkül)

Remélem, hogy mégsem így van!

Balogh Jenő

Hölgyeim és Uraim!

(Elhangzott a Fővárosi Örmény Klub 2000. július 20-i találkozásán)

Ezennel kijelentem, hogy az itt jelenlévő X.Y. a múlt héten ellopott tőlem egy millió forintot. Az itt jelenlévő X.Y. nem tiltakozhat, mert eltávolítjuk a teremből. Magyarázatára nem vagyunk kíváncsiak.

Az itt jelenlévő X.Y. ezek után csináljon, amit akar, forduljon akár bírósághoz, az elhangzott vád megmarad. Nem bizonyítom be, hogy ő valóban lopott-e tőlem, csak kimondom. Bizonyítsa be ő, ha tudja, hogy a vád alaptalan, hazug.

Bocsássanak meg, hogy ilyen durva hasonlattal kezdtem.

Egy költő sorait szeretném az önök emlékezetébe idézni. A költő nem volt örmény származású, nem volt magyar, nem született Erdélyben. John Donne-nak hívták és angolul írt. Például - s körülbelül – ilyesmit:

"Ha a szomszédod kertjét viszi el az árvíz, azzal is Európa lesz kevesebb... ezért hát ne kérdezd, kiért szól a harang - érted szól."